

Juhász Zsuzsanna

Adomány

Megbuktam, na. Mert nem arról a kis maradékról van szó, a kis kajacso-magokról, amiket vittem neki.

Egyáltalán nem, hanem arról, hogy kár volt nekem kapcsolatot hozni létre vele. De tényleg, mintha a szeretóm lenne vagy a feleségem. Én meg azt se tudom, hogyan szabaduljak meg tőle. Te ezt nem érted, te férfi vagy. Nálatok szép tiszták a viszonyok, hogy melyik az erősebb kutya, aki baszik.

De én elképedtem, mikor azt mondtad, úgy mutatkozott be neked, hogy Baba. És akkor megszakadt bennem valami, vagy felszakadt a sebem, és jótékonyan kifolyt a genny. Vagy egyszerűen lehullott a fátyol a szememről. Hogy nem, nem egy újdonsült barátnő ez, hanem egy rüfke. Egy utolsó cafkás némben, riherongy, na.

Mert valójában mindig csak panaszkodott, a pénzére, az egészségére, a szomszédokra. És valahogy nem dicsérgette annyit az adományomat. És akkor, ugye, úgy lenne becsületos,

ha elválnék tőle, bár még egy kicsit nőnek is érzem magam. De tényleg, én rosszul választottam, na. Bár lehet, mellettem más nő is elsárkányosodott volna, ki tudja. Úgy látszik, nem vagyok alkalmas nősülésre, az biztos. Te meg folyton biztatsz, hogy vigyek már valamit annak a szegény, beteg asszonynak is. Én meg csodálkozom, hogy nem érted. Hogy te magad löksz ennek a némben a karjaiba. Hallgatni a rinyálását, nézni, ahogy köpködi a szomszédait. Te, lehet, hogy nem is rákos. Vagy csak kicsit, vagy éppen hogy. Mert szapulni mindig van ereje. Biztos utánam is dob kígyót, békát. Vagy legalábbis csalódottságának keservével mindig megörvendeztet. De lehullt a lepel. Kár, hogy a kutyánk szereti az ő kutyáját.

Hát persze, miért is ne? Meg tud egyezni a két jó öreg. Majd viszek úgy kaját, hogy a kutyának. A mi kutyánk helyett, mert ő nem bírná el.

De asszony az nem kell nekem.

Zacskómadár

Írd fel!

Írd fel gyorsan, írd fel! Hogy ne váljunk iriggy gonosszá akkor se. Azért se, mikor már nem tarthatunk semmilyen állatot. Se kutyát, mert

elránt, se macskát, mert amit leránt, azt nem látjuk. És lehajolni se tudunk érte.

És nem tudjuk a dobozból kitakarítani a piszkát. És jaj, orrunk se lesz,

jóféle szaglásunk, hogy észrevegyük, ha rossz helyre piszkított.

Mert biztosan te is ismered a szlogent, hogy az tartson kutyát, aki le tud hajolni a száráért. Hogy zacskóba tegye. De mi lesz így a hajlíthatatlan derekúak kutyájával. Az öregek ki se hozzák majd őket. Félnek, hogy lebuknak. Már így is büntetés jár érte.

Tán még az otthonainkba is betüremkednek lassan, nézni, ellenőrizni, ki merre, meddig. Pláne, ha gyerekünk lenne. Kicsi gyerekünk, kontrollálni.

Csekkolni, na. Tesztelni, tesztelni folyton. Mintha semmi, de semmi nem lenne hiteles. És senki, csak a fájdalom a derekunkban. Amitől én még tudok hajlani. De lehet, lehet, hogy nem venném észre, ha a madárkáknak kifogyott a vizük. Ha madárkáink len-

nének. Énekes madarak, naná. De nem lesznek, ne félj. Hogyan is lennének, mert én alszom még, mint a bunda, de te már kezdesz rossz alvó lenni. Csipás szemű, álomtól kótyagos öregeknek halál a hajnali trilla. Éjszakai madár kellene máris nekünk, látod.

De írd fel, hát írd fel! Csak rosszul kell lerakni ezt-azt, ferdén, félrecsúszottan. Mint én azt a kenyeres zacskót, s ahogy csúszik, hangot ad.

Recsegős, de mégis édes hangot. Mintha kicsike állat lenne ott. Nagyvárosi hobbilény. Mert steril ez az otthon. Csak mi vagyunk magunkban.

Meg nyaranta egy-egy kiúzhatetlen, falra szarós muslincaraj.

Félelmetes, ahogy okosan együtt mozog, együtt reppen vagy félszáz állat.

Soha nem fogunk hozzájuk felérni.

Tévedés

Az történt, bizony az, hogy megtörtél egy öregasszonyt.

Mert lázadni mert szerinted. Vagy magasan hordta az orrát, vagy nagymellűsködött. De legfőképp nem volt elég hálás. Hát fogtad magad, és nem vittél többé kaját neki. Csakhogy most meg hálálkodik. Most, hogy újra viszel neki mindent. Főttet is, nyerset. Bár csak módjával, mert ez az isten barma nem nagyon főz magának.

De hálája most már megsebez, és meg is érdemled. Meg hogy láttad, milyen sovány, és hogy láttad azt is, milyen szépen kinyílik, megpirosodik a szája az ételtől. Hát öröm ennek adni, remélem, látod te is.

És bőgj, ha tudsz, de nem tudsz, mert te még túl kemény és erős vagy ilyesmihez. De csak révedj el, csak játszd el újra, vetítsd le, ahogy pizsamásan jött az ételért a csöngetésre. Hogy ezt a vékony lényt, ezt a bontott hajú kapanyelet akartad megleckéztetni. Ezt a csodát, ezt a kivirágzó szájút. Három évvel nyolcvan előtt ugyan hová, ugyan minek egzecíroztatni. És látod, látod, ugye, olyan gyermeki már. Olyan együgyű, mint egy dacoló gyermek.

Mert, ugye, nem hiszed, hogy lázad? Mert mondja, mondja, hogy nem fűt, és nem veszi meg a megdrágult élelmiszert. De tényleg és valóban és mindennap nem veszi meg. Értetlen,

kőkemény dacból. És tényleg nem vesz semmit, és lefogyott nagyon, te botor. Pedig kis ideig rokonok is laktak nála. De nemhogy nem látták a soványságát, nem, de mintha azok ették volna le a húsát. Mert mellettük aztán tényleg nem vásárolt, elve, hogy felnőtt gyereket, felnőtt unokát ő nem etet.

És ki tehet róla, te szégyentelen, te véncsont- gyalázó, hogy neki ilyen élete volt. Ilyen túlalkalmazkodó, ilyen kényszerekkel terhes. Míg kicsik voltak a gyerekek, azt mondta, főznie kellett. Hát most nem főz. Most meg van ez az árák kilövése, hát jól összejött neki. És most van, előbb nem volt lehetősége a lázadásra, vagyis a dacra. Most nem vásárol, és most nem főz.

De mit tudsz csinálni? A dac arra jó, hogy beazonosíthatók legyünk általa. Gyerekkorunkban, de felnőttén is. Hogy mi az, amik nem vagyunk.

És ez fontosabb mindennél. A te húslevesednél gazdagon, a fényes narancsszínű mandarinszemeknél. A csokis sütinél. A te kisszerű ételednél.

Az aprócska mozdulatnál, ahogy a friss csirkeszárnyat a zubogó húslevesbe engeded.

A te kutyahúsleves főző életednél, ami nem tűr meg semmiféle dacoskodást. Csak karajcsontot és csirkefarhátat. Mert neked is van kutyád, meg neki is van kettő. De jó soványkák lettek azok is.

Szégyelld magad. Csak a férjed meg ne tudja. Hogy egy aggkorút akartál idomítani. Vagy megleckéztetni, te köpedék. Hát jó kis riválist kerestél magadnak, te buggyant. Te alfanóstény.

Mert ezért csináltad, nem? Hogy gyakorolhass valakin egy fikányi hatalmat.

S még a kutyádra se gondoltál. Az öregre, akitől éveket vehet el minden változás. S ő ment is volna sokszor a jó irányba. De lehurrogtad.

Izgatottá tetted újra és újra, életveszélybe sodorva fáradt, elhasznált szívét.

Te cafat.

Tisztítóúz

An angel on earth